

Nařízení ministerstva financí ze dne 30. ledna 1919 č. 47 sb. z. a n., jehož naříkané rozhodnutí správně na tento případ použilo, ukládá v § 3 na přestupek, o jaký jde, trest vězení od 14 dnů do 6 měsíců a pokutu od 1000 K do 50.000 K. Tato sazba trestní nebyla výměrou trestu na stěžovatele uvaleného překročena. Přeměna trestu vězení v peněžitou pokutu jest však tímto zákonem výslovně zakázána. Zhodnocení daných skutkových poměrů, jež předsevzal žalovaný úřad, vyměřuje stěžovateli trest za přestupek, jímž jej uznal vinným, nemůže pak nejvyšší správní soud přezkoumati, protože zhodnocení toto náleží ke skutkové podstatě, kterouž správní soud jest při svém rozhodování vázán (odst. 1. § 6 zák. o správním soudu).

Bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 395.

Policejní záležitosti (Morava): I. Vykácení alejových stromů a vysázení nových není deliktem trvalým (§ 1 zák. ze dne 31. prosince 1874 č. 5 z. z. mor. na r. 1875 a § 9 zák. z 30. září 1877 č. 38 z. z. mor.). — II. Lhůta promlčecí dle min. nař. ze dne 3. dubna 1855 č. 61 ř. z. počíná běžeti, i když protiprávní následky spáchaného přestupku nebyly ještě odstraněny nebo nepominuly.

(Nález ze dne 29. dubna 1920 č. 3672.)

Věc: Alois M. ve Vážanech (adv. Dr. Mořic Hruban z Olomouce) proti zemské správě politické v Brně stran trestního nálezu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Nálezem okresní politické správy v Kroměříži ze dne 22. října 1919 č. 13.874 uznán byl stěžovatel vinným, že při silnici Vážany-Jarohnice na pozemku č. kat. 505 v katastru obce Vážan bez přivolení silničního výboru vykácel alejové stromky staré a vysázel tam nové, čímž dopustil se přestupku dle § 1 zákona ze dne 31. prosince 1874 č. 5 z. z. z r. 1875 a § 9 zemského zákona ze dne 30. září 1877 č. 38 z. z. a potrestán byl dle § 27 prv citovaného zákona pokutou 40 K, pro případ nedobytnosti vězením v trvání 48 hodin.

Naříkaným rozhodnutím ze dne 26. listopadu 1919 bylo odvolání stěžovatelovo zamítnuto.

O stížnosti podané proti tomuto rozhodnutí uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Stěžovatel vznesl již v odvolání proti trestnímu nálezu námitku, že stíhání činu jemu za vinu kladeného a trestnost jeho vyloučena je vzhledem k nastavšímu promlčení. I ve stížnosti na nejvyšší správní soud výtýká stěžovatel, že žalovaný úřad neprávem námitku tu zamítl.

Nejvyšší správní soud zabýval se především touto výtkou stížnosti.

Žalovaný úřad zamítl naříkaným rozhodnutím námitku promlčení s odůvodněním, že jedná se o delikt trvalý, jehož trestnost trvá, pokud trvá protiprávní stav deliktem způsobený.

Tento právní názor neshledal však nejvyšší správní soud správným.

Deliktem trvacím je takový delikt, při němž skutková povaha deliktu ten tvořící po dobu trvání jeho stále se vtěluje, t. j. stav, který deliktem takovým byl způsoben, musí obsahovati v sobě stále se opakující a obnovující podstatné znaky deliktu samého.

O tom však ani při přestoupení předpisu § 9 zákona ze dne 30. září 1877 č. 38 z. z. ani při přestupku § 1 zákona ze dne 31. prosince 1874 č. 5 z. z. z r. 1875 nemůže býti řeči. Přestupky tyto spáchány a dokonány jsou faktem vykácení alejového stromu bez souhlasu silničního výboru (§ 9) nebo faktem poškození silnice resp. alejního stromu (§ 1).

Ve stavu, který faktem tím nastal, nijak neopakují a neobnovují se podstatné znaky těchto deliktů a nemůže proto býti řeči o tom, že by stěžovatel, vykácev a zasadiv alejové stromky, byl dopustil se deliktu trvacího.

Také názor hájený žalovaným úřadem, že lhůta promlčení nepočíná běžeti, pokud trvají právní následky onoho činu, je právně mylný.

Promlčecí lhůta počíná běžeti okamžikem, kdy čin byl spáchán, tedy kdy stromky byly vykáceny, resp. zasazeny. Zákon z 31. prosince r. 1874 č. 5 z. z. z r. 1875, dle jehož § 27 byl stěžovatel potrestán, neobsahuje zvláštních ustanovení o promlčení trestnosti a platí proto všeobecné ustanovení nařízení ministerstva vnitra a spravedlnosti ze dne 3. dubna 1855 č. 61 ř. z. Toto nařízení ustanovuje v § 4, že není-li ve zvláštních zákonech ohledně jednotlivých přestupků ničeho jiného ustanoveno, odpadá potrestání bez další podmínky, jestliže od doby spáchání přestupku uplynuly tři měsíce, aniž trestní řízení bylo zavedeno. Z ustanovení, že potrestání odpadá bez další podmínky, je patrné, že nelze míti právem za to, že podmínkou, aby počala lhůta promlčecí běžeti, jest odstranění nebo pominutí protiprávních následků, nastavších spácháním přestupku.

Stížnost tvrdí stejně, jak tvrzeno bylo již v odvolání, že stromy byly vykáceny resp. zasazeny 4. dubna 1919. Ani úřad I. stolice, ani žalovaný úřad v rozhodnutích svých neuvádějí dobu, kdy stěžovatel stromy vykácel a zasadil. Odvodní spis žalovaného úřadu uvádí však výslovně, že stalo se tak v dubnu 1919, čímž správnost udání stěžovatelova jest uznána. Trestní řízení zavedeno pak dle nepopřeného tvrzení stěžovatelova teprve v říjnu 1919. Správnost tohoto tvrzení stěžovatelova nalézají opory i ve spisech správních, z nichž patrné, že okresní hejtmanství teprve dopisem ze dne 16. srpna 1919 vyzvalo silniční výbor, aby trestní oznámení předložil a že obeslání k výslechu bylo stěžovateli vydáno teprve 15. října 1919.

Dle toho pak od činu stěžovatelova do zahájení trestního řízení uplynulo více, než 3 měsíce a odporuje proto naříkané rozhodnutí, zamítající námitku promlčení jako bezdůvodnou, § 4 ministerského nařízení ze dne 3. dubna 1855 č. 61 ř. z.

Z toho důvodu bylo naříkané rozhodnutí jako zákonu odporující dle § 7 zákona o správním soudě zrušeno, aniž bylo nejvyššímu správnímu soudu zabývatí se námitkami, že není dána objektivní skutková povaha přestupků, pro něž stěžovatel potrestán.